

KENNETH OPPEL

BERIBIS

BERIBIS

Versta iš:
Kenneth Oppel
THE BOUNDLESS
*Simon & Schuster Books for
Young Readers*, New York,
2014

Bibliografinė informacija
pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos
(LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-441-817-4

© Tekstas, Kenneth Oppel, 2014
© Viršelis ir iliustracijos, Jim Tierney, 2014
Pirmą kartą 2014 metais anglų kalba Jungtinėse
Amerikos Valstijose pavadinimu *The Boundless*
išleido *Simon & Schuster Books for Young Readers*,
kuris yra *Simon & Schuster* leidybos ženklas.
Išleista susitarus su *Andrew Nurnberg Associates
Baltic*.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Miglė Šaltytė, 2020
© Leidykla „Nieko rimto“, 2022

KENNETH OPPEL

BERIBIS

Iliustravo Jim Tierney
Iš anglų kalbos vertė Miglė Šaltytė

Vilnius
2022

PASKUTINIS KUOLAS

Trys valandos prieš prasidedant sniego griūčiai Viljamas Everetas sėdi ant apverstos dėžės ir laukia savo tėvo.

Miestas dar net neturi pavadinimo. Šalia bėgių ant kreivo stulpo prikaltas netvarkingas ranka nutepliotas ženklas, kuriame paprasčiausiai užrašyta: *4108-as kilometras*. Nuo skaičių ir raidžių nuvarvėję dažai. Vakar Vilui su mama lipant iš traukinio, konduktorius sušuko:

– Maršruto pabaiga! Sudiestotis!

Tačiau Vilas nesuprato, ar „Sudiestotis“ – tai stoties pavadinimas, ar tas vyrukas paprasčiausiai norėjo pasakyti „Sudie, stotis!“, nes nekantravo jų atsikratyti.

Miestelio traukinių stotis – tik medinė platforma be stogo. Šalia stovi vandens bokštas ir pasiūrė anglims, kuriomis varomi traukiniai. Nuo telegrafo stulpo nutiestas lynas į trobelę, kur, užsidaręs kreivas dureles, kad apsisaugotų nuo lapkričio žvarbos, ant kėdutės parpia stoties viršininkas.

Miestas atrodo tarsi ką tik išskaptuotas iš miško. Vilui už nugaros, šiek tiek atokiau nuo suplakto sniego ir purvo pilnos gatvės, stūkso grupelė atmetinai suręstų medinių namų. Miestelyje yra universalinė parduotuvė, bažnyčia ir didelis pensionas. Ten laukia jo mama. Ji pavargusi po penkių dienų kelionės iš Vinipego, kaip ir Vilas. Bet jam jau įgriso mažos erdvės ir visur šmirinėjantys žmonės – Vilas nori pabūti vienas ir pakvėpuoti grynu oru.

Jis purvinas. Reikėtų išsiplauti galvą. Jis neįsitikinęs, bet gali būti, kad vėl turi utėlių – niežti už ausų. Vakar pensione daug kas norėjo išsimaudyti, tad Vilui to padaryti neteko.

Ant medinės lentos po kojomis kažkas kreivoje širdelėje išraižė įsimylėjėlių inicialus. Kažin ar kada nors savo inicialus širdelėje išraižys ir jis. Jis tvirčiau suspaudžia apykaklę. Pro nusidėvėjusią medžiagą prie dešinės pažasties smelkiasi šaltis. Mama sako, kad jis per liesas. Bet dabar jo kūnas nenori būti kitoks.

Bent kojoms nešalta. Batai – naujausias jo turimas daiktas. Tačiau vis atsiriša raišteliai, nors ir suriša juos dvigubu mazgu.

Vilas pažvelgia į bėgius, žvilgančius, tarsi būtų ką tik nutiesti. Jis įsivaizduoja, kaip jo tėvas klojo šias ilgas metalo juostas. Akimis nulydi bėgius į vakarus, tačiau jie netrukus pradingsta tankioje sniego užklotoje girioje. Tada pakelia akis į aukštai iškilusius kalnus – tarsi pasaulis būtų iškėlęs sugniaužtus kumščius norėdamas pagrasinti, kad nesiartintum. Kaip galima tiesti kelią tokiuose laukiniuose kraštuose? Už apledėjusių viršukalnių kliūnantys debesy piešia neramius šešėlius ant uolėtų kalno šlaitų ir sniegynų.

Iš tos pusės pasirodys jo tėvas. Gal šiandien, gal rytoj. Bet Vilas bus čia ir jį pasitiks.

Iš palto kišenės Vilas išsitraukia eskizų knygelę ir pieštuką. Knygelę padaryta jo paties – surišta iš pakavimo popieriaus atraizų, kurių iš

darbo tekstilės fabrike parneša mama. Vilas išmoko tam tikru būdu surišti atraižas ir nupjauti kampus, kad išeitų šešiolikos puslapių knygelė. Tada reikia tik poros siūlių, ir knygelė surišta. Jis nutempia nuo rankos apsitrynusią pirštinę, kad galėtų geriau suimti trumputį pieštuko galą.

Už bėgių tuščiam sklype stovi dvi didelės palapinės ir keletas mažesnių. Tarp jų pastatyti vežimai, o kai kuriuose jų vis dar sukrauti lagaminai ir dėžės. Arkliai bado nosimis ištryptą žemę. Ant didžiausios palapinės užrašyta: BROLIŲ KLAKŲ CIRKAS. Keletas apdriskusių vyrų stato būdeles. Tik jų plaktukų taukšėjimas aidai per kalnus.

Vilas kelias akimirkas griaužia pieštuką, tada atsargiai nubraižo scenos eskizą. Paskui bando perteikti, kaip krinta palapinės medžiaga, kaip priekalniuose neramiai liejasi šviesa.

– Ką pieši?

Jis pakelia akis ir išvysta šalia stovinčią maždaug savo amžiaus mergaitę. Kaip jis nepamatė, kad ji ateina? Ji vilki nuobodžia pilkšva suknele, o tiesūs šviesūs plaukai perskirti per vidurį ir supinti į dvi kaseles.

– Nieko įdomaus. – Jis užverčia knygelę.

Jis sunerimsta pamatęs, kad ji nesitraukia. Jam nelabai sekasi kalbėtis su kitais, ypač nepažįstamaisiais. Ir ypač mergaitėmis.

Po storais jos antakiais žiba pilkšvai melsvos, gyvos akys. Jai šyptelėjus Vilas išvysta tarpą tarp priekinių dantų. Ji ne tokia tobula ir graži kaip Teresė O'Mali, tačiau kažkuo traukia akį, ir Vilas nori į ją žiūrėti. Galbūt jei ją nupieštų, suprastų kodėl. Tačiau jam geriau sekasi piešti daiktus, o ne žmones. Žmonės – sudėtingi.

– Galiu pažiūrėti? – paklausia ji.

Jam nepatinka rodyti piešinius kitiems. Dažniausiai šį pomėgį jis slepia, ypač nuo berniukų, nes šie mano, kad piešti mergaitiška. Tačiau mergaitė kantriai laukia. Jos veidas nepaprastai šviesus.

Jis parodo jai piešinį.

Jos akys išsiplečia.

– Po paraliais! Ir aš norėčiau mokėti taip gerai piešti! Kas tave išmokė?

– Niekas. Turbūt pats išmokau.

Prieš keletą metų jis sirgo ir kelias savaites negalėjo keltis iš lovos. Kad nebūtų nuobodu, susigalvojo tokį žaidimą. Nebuvo svarbu, ką piešti, – kėdę, ant kabliuko kabančius marškinius, batą. Jis įsivaizduodavo, kad jo akys – tai pieštuko galiukas ant popieriaus. Tada lėtai akimis sekdamas daikto kontūrus taip pat vesdavo ir pieštuką – net nežiūrėdamas į lapą. Jis taip įsitraukdavo į žaidimą, kad net neįsijusdavo, kaip lyg žarijos dega akys ir maudžia galūnės. Laikas pradingdavo. Paskui dažnai nustebdavo, kokie tikslūs tokie aklai nupiešti kontūrai – daug tikslesni, negu būtų buvę, jei būtų žiūrėjęs į lapą. Piešti jis nenustojo ir pasveikęs, o ranka įrištą knygelę nešdavosi visur, kur tik eidavo.

Nė neatsiklaususi mergaitė paima knygelę jam iš rankų ir ima varstyti lapus.

– Ei! – sušunka Vilas.

– Ir šitie labai gražūs! Kur ši vieta? – ji duria pirštu į puslapį, kuriame Vilas nupiešė virš gilaus tarpeklio statomą tiltą.

– Uoliniuose kalnuose. – Ji atrodo tokia draugiška ir smalsi, kad Vilas neįstengia ant jos pykti.

– Dirbi geležinkelyje? – paklausia ji.

Jis nusijuokia iš tos minties, nors malonu, kad ji mano, jog jis toks didelis ir stiprus, kad galėtų dirbti geležinkeliuose.

– Ne, bet mano tėvas dirba. Jis stato Kanados Ramiojo vandenyno geležinkelį. – Vien tai ištarus apima pasididžiavimas. – Kai jis ką nors papasakoja laiške, aš nupiešiu.

– Taip gerai pieši, kad atrodo, lyg pats būtum ten buvęs.

– Ne, iš tikrųjų nesu buvęs beveik niekur.

Jis nepasako, kad knygelė – tai dovana tėvui. Jis tikisi, kad jam patiks – bus visų geležinkelyje patirtų nuotykių atminimas.

Mergaitė atverčia dar vieną puslapį ir stabteli.

– Čia sniego žmogus?

Jis linkteli.

– Tavo tėvas matė sniego žmogų?

– Žiūrėk. – Iš kišenės Vilas išsitraukia patį brangiausią savo daiktą – tėvo prieš kelis mėnesius atsiųstą pageltusį lenktą dantį aštrių galu. – Tai didelio patino dantis. Nušovė jį prieš kelis mėnesius.

Ji labai atidžiai jį apžiūri.

– Daug kas mano, kad sniego žmonių nebūna. Gal čia meškos dantis.

Vilas pasipiktina.

– Ne meškos! Sniego žmonių tikrai būna. Kalnuose pridaro galybę bėdų.

– Kiek laiko tavo tėvo nėra?

– Trejus metus. Bet dabar darbas baigtas. Atvažiavome jo pasitikti. Tada kelsimės į vakarus.

Ji paseka jo žvilgsnį į kalnus ir trumpam nutyla.

– Gyveni čia? – paklausia jis.

– Tik lankausi.

– Ir tu kažko lauki?

Pensiono šeimininkė jam buvo sakiusi, kad netrukus miestą plūste užplūs iš darbo kalnuose grįžtantys vyrai.

Tačiau mergaitė tik paslaptinai papurto galvą, tada pasisuka ir nulipa nuo platformos. Ant dviejų ožių malkoms pjauti guli darbininkų palikta ilga lenta. Mergaitė užšoka ant jos. Ištiesusi rankas ima ja eiti aukštai iškėlusi smakrą, statydama vieną koją prieš kitą. Priėjusi vidurį staiga atsistoja ant rankų.

Vilas išrausta išvydęs jos apatines kelnės. Jis žino, kad reikėtų nusiukti, tačiau taip apstulbsta, kad negali atplėšti akių. Ji pereina likusią lentos dalį rankomis, tada vėl atsiverčia ir tūpteli.

– Tu iš cirko! – sušunka jis. – Tu akrobatė?

– Ėjikė lynu.

Ji nušoka nuo lentos ir vėl grįžta ant platformos.

– Nori pasakyt, kad vaikštai virve?

Vilas cirke buvo tik kartą, per savo gimtadienį, ir labai susižavėjo pamatęs, kaip akrobatai vaikšto aukštai ištempta kanapine virve.

– Mane vadina Stebuklėliu. – Ji suraukia nosį. – Kvailas vardas. Tokį davė tik todėl, kad pradėjau būdama šešerių. Kada nors aš pereisiu lynu virš Niagaros krioklių. Trys šimtai trisdešimt penki metrai! Tačiau labiausiai norėčiau būti pabėgimo triukų artiste. Kad manęs negalėtų prirakinti jokiomis grandinėmis ir sulaikyti jokiomis spygnomis.

Vilas be žado klausosi jos svajonių.

– Pabandyk mane sulaikyti. Aš galiu ištrūkti iš bet kokio žmogaus gniaužtų.

– Tikiu, – droviai atsako jis.

– Čiupk man už rankos. Abiem rankomis!

Ji suima jo delnus ir uždeda juos sau virš alkūnės.

Vilas nedrąsiai suspaudžia ranką.

– Stipriau!

Jis suspaudžia stipriau.

Tada ji kažką padaro, taip greitai ir lengvai, kad jam net nespėjus susivokti, kas vyksta, išsilaisvina iš jo gniaužtų.

– Neblogai, – pareiškia jis. Tada linkteli galva į kitoje bėgių pusėje stovinčias palapines. – Kas tie broliai Klakai?

– Urijus ir Kraufordas. Kraufordas miręs. Jis buvo protingesnis. Jų pasirodymai – vienas šlamštas. Bet kuriam laikui turiu darbo.

Staiga Vilas pasijunta kaip vaikas. Jis ne toks kaip tėvas – visi jo nuotykiškai išgalvoti arba nupiešti knygelėje. O ši mergaitė – tarsi atėjusi iš kito pasaulio. Žiūrėdamas į ją jis jaučiasi kaip aptikęs nežinomą kelią – nori eiti juo iki pat horizonto, sužinoti, kas laukia jo gale.

– Tu galėtum būti dailininkas, – pareiškia ji, rodydama į knygelę. – Ar tokia tavo svajonė?

– Nežinau. – Jis vėl susidrovi. Jis irgi norėtų turėti daugybę planų ir svajonių. – Tiesiog piešiu, ir tiek.

– Kvaila nesinaudoti savo talentu.

– Aš ne toks jau ir talentingas.

– Man atrodo talentingas.

Jo skruostus užplūsta karštis. Kodėl jis taip lengvai išrausta? Tarsi koks prakeikimas. Norėdamas pakeisti temą paklausia:

– Tai tu moki visokiausių triukų?

– Pavyzdžiui?

– Moki pradingti?

– Žinoma, – minutėlę susvyravusi atsako ji.

– Na, parodyk.

– Dabar dar nenoriu pradingti.

Vilas nusišypso primerkdamas vieną akį.

– Nemoki, ar ne?

Ji išdidžiai pakelia antakius.

– Nemandagu vadinti kitus melagiais.

– Aš nevadinau... – pradeda jis.

Tačiau tolimoje pasigirsta lokomotyvo signalas ir Vilas nekantriai pašoka. Pamato artėjantį traukinį, tačiau jis atvažiuoja iš priešingos pusės.

– Ne tavo tėvo? – paklausia mergaitė.

Vilas papurto galvą.

– Ateik šįvakar į cirką, – pasiūlo ji.

– Kiek kainuoja? – pasiteirauja jis. Žino, kad mama jaudinasi dėl pinigų. Dėl pinigų ji jaudinosi visą gyvenimą.

– Tau – nieko, – atsako ji. – Atsivesk ir tėvus. Prie įėjimo į palapinę pasakyk *Jeg inviterte*.

– Ar tai – cirko slaptazodis? – susijaudinęs paklausia jis.

– Norvegiškai tai reiškia „aš pakviestas“.

– Tu norvegė?

– Pusiau norvegė, pusiau prancūzė, – truktelėjusi pečiais atsako ji. Vilui tai pasirodo neįtikėtinais egzotiška.

– Labai norėčiau ateiti, – taria jis.

Traukinys dar kartą sušvilpia ir lėtai įvažiuoja į stotį. Stoties viršininkas prabunda iš miegų ir išlenda iš trobelės.

– Ar parodysi, kaip moki pradingti? – paklausia Vilas.

Ji šypteli.

– Pažadėk, kad ateisi.

– Na, gerai. Pažadu.

Jis žvilgteli į traukinį ir pamato, kad šis ne krovininis. Jame tik du prašmatniai atrodantys vagonai.

– Kažin kas čia atvažiavo? – paklausia jis, tačiau atsisukęs mergaitės neranda nė kvapo.

Lokomotyvas pravažiuoja pro jį ir sustoja prie platformos. Ar tik ji neišsoko priešais traukinį? Jis nusišypso. Galbūt ji iš tikrųjų moka

pradingti. Staiga supranta, kad net nežino, kuo ji vardu – ir kad ji vis dar turi jo sniego žmogaus dantį! Jis skubiai patikrina kišenes. Jos tuščios. Traukinys sustoja. Mašinistas ir stipruolis kūrikas nušoka nuo lokomotyvo ir ima šūkauti nurodymus geležinkelio darbininkams.

– Jį reikia pamaitinti ir pagirdyti, vyrukai!

Vilas nuskuodžia platforma, norėdamas apibėgti traukinį. Gal ją pasivys. Tačiau iš keleivinio vagono staiga išlipus vyrui, Vilas rėžiasi tiesiai į jį ir išsitiesia ant žemės. Prieš atsistodamas akies kraštelio pastebi ant platformos vis dar tvirtai stovinčias kojas žvilgančiais batais.

– Atleiskite, pone! – vos atgaudamas kvapą sušvokščia jis.

Ponas gana kresnas – nieko nuostabaus, kad nepargriuvo. Jis barzdotas, su dailiai pakirptais ūsais. Plaukai dygsta tik nuo jo keturkampės galvos vidurio. Aptemptas brangios liemenės pro švarką kyšo solidus pilvas. Vilas nustemba išvydęs, kad jo akyse nematyti pykčio, bet žiba linksmos kibirkštėlės.

– Baisiai skubi, vaikinuk.

– Atleiskite, pone, bet... ta mergaitė... Ji... kai ką nusinešė...

– A. Nusinešė tavo širdį, ar ne?

Vilo veidas suliepsnoja.

– Ne... – mirdamas iš gėdos atsako jis. – Ji nusinešė mano sniego žmogaus dantį.

– Tikrai? – susidomi ponas. Jis pasilenkia ir pakelia Vilo eskizų knygelę. Išvydęs piešinius kilsteli antakius.

Vilas tenori pradingti. Arba su sprogimu ir dūmais, arba be – dabar jis neišrankus. Tačiau negali dingti be savo knygelės. Bet imti ir pareikalauti, kad ją atiduotų, irgi negali.

– Puikūs piešiniai, – pareiškia ponas. – Spėju, kažkas iš tavo šeimos narių tiesia geležinkelį?

Vilas prisiverčia pažvelgti ponui į akis.

– Mano tėvas, pone. Aš jo laikiu.

Staiga ponas jam pasirodo matytas, tačiau Vilas nesupranta kodėl.

– Dirba kalnuose, ar ne? Kuo jis vardu?

– Džeimsas Everetas.

Ponas linkteli galva.

– Puikus vyras.

Vilas pamano, kad ponas juokauja.

– Jūs jį pažįstate?

– Žinoma. Aš visada susipažįstu su geriausiais savo darbininkais.

Aš – Kanados Ramiojo vandenyno geležinkelio bendrovės vadovas. Mano vardas Kornelijus van Hornas.

Van Hornas ištisia ranką. Akimirka Vilas jaučiasi tarsi paralyžuotas. Nieko nuostabaus, kad vyras pasirodė pažįstamas! Vilas matė jo nuotrauką laikraščiuose. Tėvas minėjo jo vardą laiškuose. Pastaruosius penkerius metus van Hornas prižiūrėjo kiekvieną geležinkelio statybos smulkmeną. Jis – generalinis direktorius, inžinierius, idealistas. Pasak tėvo, daug kas jį vadina ir vergvaldžiu. Tačiau tėvas taip pat pasakojo, kad van Hornas perėjo žmogaus nepaliestą laukinį mišką ant nugaros tempdamas dvidešimties kilogramų svorio maišą ir dar perbrido siautulingą upę. Vilas paduoda jam ranką. Geležinkelio magnatas greitai ir galingai ją spusteli.

– Kuo tu vardu? – pasiteirauja van Hornas.

– Viljamas Everetas. Pone.

– Turbūt jau ilgokai nematei tėčio, ar ne?

– Taip.

– Štai ką paskysiu, Viljamai Everetai, – keliaujam su mumis. Mes ir patys traukiame į kalnus.

Jo antakiai pakyla, o kaktoje įsirėžia šelmiška raukšlėlė.

– Galėsi nustebinti tėtį ir dar prieš sutemstant grįžti kartu su juo. Gal net rasi kitą sniego žmogaus dantį.

Vilas pajunta, kaip giliai viduje kažkas sujuda, tarsi vertūsi durys. Gal dėl to, kad sutiko mergaitę iš cirko, o gal dėl to, kad aplink tarsi vartai į naują ir pavojingą pasaulį stūkso kalnai, staiga pajunta, kad netrukus visas jo gyvenimas apsivers aukštyrų kojomis. Jo tėvas patyrė tiek nuotykių – galbūt jei Vilas padarytų ką nors drąsaus, tėvas juo žavėtųsi ir didžiutųsi? Be to, tėvo jis nematė jau daugybę laiko, tad kaip atsisakyti galimybės jį pamatyti anksčiau?

– Ar bus laiko pasakyti mamai? – paklausia Vilas.

Tarsi atsakydamas iš vagono galvą iškiša konduktorius ir sušunka:

– Traukinys išvyksta, pone!

– Ar keliausi su mumis, Viljamai Everetai? – paklausia van Hornas. – Turėtum ką papasakoti, nemanai? O turėti savų istorijų visada verta.

Geležinkelių magnatas apsisuka ir žengia atgal į vagoną.

Vilas žvilgteli į pensioną, kur laukia mama, o tada į kalnus. Supycia traukinio švilpukas. Jis sugriežia dantimis ir giliai įkvepia. Žvilgteli į smalsiai jį stebintį stoties viršininką.

– Gal galite perduoti Liusei Everet, kad išvykau į stovyklą pasitikti tėčio? Ji apsistojusi ponios Čester pensione!

Ir viskas. Jis šoka prie traukinio ir užlipa laipteliais.

Įlipęs į vagoną staiga sustoja. Iškart pasijunta kaip ne vietoje atsidūręs nuskurėlis. Jam niekad nebuvo tekę būti tokioje prabangioje patalpoje su taip dailiai apsivilkusiais ponais. Jis mato vien žandeną, cilindrus ir liemenes. Aplink tvyro rimta cigarų dūmais ir brendžiu dvelkianti atmosfera. Visi žiūri į jį.

TURINYS

PASKUTINIS KUOLAS 7	LIŪNAS 176
PO TREJŲ METŲ 35	KEISTENYBIŲ PILNAS PASAULIS 201
VAKARO PRAMOGOS 49	SALŪNĖ 209
GELEŽINKELIO MAŽGAS 70	KARSTO VAGONAS 235
ĮGULOS VAGONAS 84	ANT BERIBIO STOGO 257
NENUMATYTA STOTELĖ 94	DORIANO PORTRETAS 268
DANTĖS CIRKAS 108	VALANT BĖGIUS 286
PRISIDĖJUS PRIE CIRKO 131	
LUPIKAUTOJAI 155	

Milžiniškas traukinys pavadinimu Beribis leidžiasi į kelią per visą šalį. Pirmos klasės keleivis Viljamas Everetas labai trokšta patirti nepamirštamą nuotykių – tik dar nežino, kiek pavojų iš tiesų jo laukia. Berniukui teks susidurti su pavojingais plėšikais, bendradarbiauti su talentingais cirko artistais ir net pamatyti tikrų tikriausią sniego žmogų. Įtraukianti nuotykių knyga skirta vidutinio mokyklinio amžiaus skaitytojams.

Kanadiečių autorius Kennethas Oppelis (g. 1967 m.) dar būdamas dvylikos nusprendė, kad taps rašytoju, nes labai mėgo kurti istorijas. Lietuvos skaitytojams jis jau žinomas iš knygos apie paauglio ir šimpanzės draugystę „Pusiau brolis“

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

„PONIOS IR PONAI, SVEIKI ATVYKĘ Į BERIBĮ – DIDŽIAUSIĄ IR ISPŪDINGIAUSIĄ PASAULIO TRAUKINI.“

Beribis – ne tik milžiniškas traukinys.

Jis – stulbinanti technikos naujovė, įkūnijanti visų keliautojų, kada nors norėjusių patirti tikrą nuotyki, svajones. Nuo jūros iki jūros vedantis geležinkelis nutiestas per paslaptingas vietas, kuriose galima išvysti tokių šiurpą keliančių dalykų, kokių pasitaiko tik senovinėse legendose.

Pirmąją klasę kartu su tėčiu važiuojantis

Viljamas Everetas tikisi labai įdomios kelionės – tačiau jis nė neįsivaizduoja, kokią nuotyki iš tiesų teks patirti.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-817-4

9 786094 418174